

Юлия Огнянова

(22.2.1923 – 29.9.2016)

„Свободният дух не е абстракция“, написа веднъж Юлия Огнянова. Тя и творчеството ѝ, ако изобщо тези неща при нея могат да са разделени, бяха емблема на свободния дух, на упоритото следване във вярата си, че свободният човек е по-продуктивен, включително в изкуството. Приносните ѝ постановки в драматичния и в кукления театър, а тя не ги делеше, са емблема за преливането, взаимовръзката и симбиоза между тези два, неизвестно защо разделени, видове театър. При това тя вярваше, че кукленият театър има повече изразни възможности от драматичния. Казваше: „Кукленото винаги дава повече възможности, отколкото работата с живия човек. Ако и зрителят преодолее предразсъдъка, че кукленият театър е само за деца и започне да гледа спектаклите за възрастни, той ще принуди догматическия театър да се преустрои“. Възпита ученици, които съзнателно или не успешно

работят именно в областта на тази симбиоза. Беше талантива, заразителна личност. Честността ѝ беше пословична. Възторгваше се от всичко около нея – от природата, и от хората. Познаваше и злобата, и енергията на посредствеността, но не допускаше те да определят отношението ѝ към живота. Жизнелюбието ѝ беше увличащо, покоряващо. Като мантра повтаряше в многословните си беседи за „смяната на гледната точка“, за „многовариантното мислене“, за чудото на шанса, който ни дава импровизацията (като детската игра), за задължителният хумор и т.н. Подари ни с лекота и щедрост една утеха: „Няма неспособни хора. Има събудени, несъбудени и недосъбудени“. Не се умори вече толкова години да ни събужда...

Беше от хората, на които ти се иска поне малко да приличаш.

Никола Вандов